

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, április 14. 1872. 16 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	---	--	---

REFORMEREK ARCKÉP CSARNOKA.

I. Schwarcz Gyula.

Székesfehérváron.

Pesten.

Rőt Vilmoshoz.

Az óriás fiaskó után
Nem tom lesz-e hozzá képed . .
Hogy még tovább is teherként nyomd
Azt a piros-bársony széket!?
Rá visz-e a lelkiisméret

— Ha ugyan van nálad ebből —
Hogy tovább is ott ülj mikor már
Pártodnál is állasz ebül!?

Bizony Vili! önnön magad is láthatod
Nem épen déványos a te állapotod!

Nem számlálom elő számtalan
Fejtetőre állott teted,
Dicsért érte a Reform, Napló!
Elég gyalázat ez neked!
Tök Jankó is csóválá farkát
Echt-ganz kutyahizelgéssel,
Csakhogy tégedet védelmezzen . .
És a koncztól ne essék el.

Bizony Vili! ugy van, akar inde unde,
Sehr schön umarmen dich, die schmeichelnden
Hunde!

Hogy nyelveltel, csak hatvanhétben
A Bach kormány emberire?
Szóltad, szapultad, káromoltad,
Becstelenitéd rendire!
Nohát jer! állj most szemközt vélek
Hasonlitsd össze magadat,
A mióta a kormányon ülsz
Mint mutogatod fogadat!?

Bizony Vili fráter! a mint neki szoktál,
Egy csappetkét sem vagy, te külömb azoknál!

Ha tovább is rá visz a lélek
Maradj ott a székbén csufnak,
A jó lelkü honfiak ugy is
Ily monstrumtól messze futnak;
Dicső fátok, az a közösügy . .
Mint te, oly gyümölcsöt terem,
Nem messze estél termő fádtól,
Magad ástad, — kész a verem.

Hanem Vili! várj a fizetés napjára . .
Mindent felróttunk a mestergereudára!
Vig Ferke.

Adomák.

X. urat rettenetes emberijesztő ábrázattal
verte meg a mindenható, — s a mi gyakran meg-
történik az életben, — felesége mind e mellett is
csinos kis szerzet volt, nem csak, hanem a milyen
szép oly hamis is. —

Egyszer X. urat nagy öröme egy szép ábr-
ázatu kis fiuval ajándékozta meg neje. — Hanem
— mint szinte gyakran megtörténik — még csak
ekkor kezdett a világ nyelve igazán elszabadulni,
uton — utfélen mondogatták, sugdosták X. urnak,
hogy az asszony ilyen — olyan — kikapi, a kis
fiu is nem az ő formája sat. sat.

X. ur nagyon elszomorodott e hirekre, s ke-
serőségében elment az öreg paphoz, s elpanaszlá
a sok pletykát; vigasztalást kért, mert — ugy-
mond — még azt is mondják, hogy a kis fiu nem
az én formám!

Az öreg pap osztán megvigasztalá ekként:
örülj bolond! hogy nem a te formád.

A magyar embernek sehogyse fért fejébe
az a zsidóemancipáció.

Hogy még egy nyulbórszedő is odaüljön a
zöld asztal mellé, — aztán ez is beleszóljon az
ország dolgába, — még is csak rettenetes isten-
telenség volna.

Hanem azért a honatyák mit sem törődve e
nemzeti ellenszenvvel, — nagy hebehurgyán ki-
mondották az emancipációt.

— Ez még sem igazság! — ez még sem járja!

De ha már megtörtént is — mondá egy a
zugolódók közül, csak legalább igazságosan tör-
tént volna meg. De a honatyák nagyon kegyesek
voltak ezek iránt a Krisztus köpködők iránt. Hisz
tudjuk azt mindnyájan, hogy ezt az országot
Árpád apánk vérrel szerezte, és vérrel tartotta
meg. Ha a zsidók emancipációt akartak, ezek
meg tartották volna fenn pénzzel. Fizették volna
ki a — státusadósságot. Akkor aztán hányná a
fene szemükre az emancipációt.

Átellenében lakott egy dobozi ember a Dá-
vid zsidónak, a ki bort, pálinkát és ehhez hasonló
tápláló italokat méregetett az ottani jámbor pol-
gárságnak.

Csutka Károly uram meg nem állhatta, hogy
mindennap el ne látogasson ebbe az intézetbe.

Mikor aztán a halál kivégezte őt az árnyékvilágból, egy jó komája megilletődvén e nagy csapás által, a következő epitáfumot csinálta fejfájára.

„Itt nyugszik az urban Csutka Károly teste,
Ki a Dávid zsidót gyakran felkereste, —
Háromszor napjában, negyedikeszer este,
Szegény felesége az ablakból leste.“

A kadai rektor nagyo: ki akart magáért tenni Szabó Tamás uramnak temetése alkalmával, s következőleg bucsuztatta el földi maradványait e világtól:

„Istenben boldogult szegény Szabó Tamás.
Elmult már te tőled mente, — ködmenszabás.
Amodaki, látom egy ember vermet ás,
Oda se mégy magad, hanem úgy visz ki más.“

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Talán már tudja, hogy nálunk is megtörtént a restauratio. nem ugyan úgy, mint főispán ő méltósága akarta, még kevésbé úgy, mint Herr von Misk a bácsi kívánta: hanem egészen úgy, mint én akartam, — igenis én — az emancipált mőzsések pártvezére, a ki „jötte m“ és az ellenpárt retirált; „látta m“ és a jobboldal vak volt; „győzte m“ és Moltke megbukott. — Most ugye bár Matyi bácsi is beismeri, hogy én csakugyan nagy ember vagyok!

A polgármester és a többi főbb hivatalnokok megválasztásánál, kik majd mindannyian rebbellisek, nem volt sok dolgom; de bezzeg... midőn az irnokokra került a sor... volt ám hadd el hadd!.. Minden ember, a ki mozogni tudott, irnok akart lenni; hanem még sem jelentkezett egy is, a kinek keze ne lett volna, mint a milyet Bittó ő excellentiája nevezett ki a bajai törvényszékhez. — Nem is szólok a piaczbiró és a köri biztosok mozgalmáról: az formalis revolutio volt; ezen állomásokra az egész város compeltált; még talán a H. v. Tarhonyai is vállalkozik, ha tévedésből meg nem választják főszámvevőnek!

Boldog ország, hol mindenki urnak születik!... tőkép, hol az urkodó hivatalnoknak — mint nálunk — a minisztertől kezdve lefelé még dolgozni sem kell, ha nem akar...

Adieu!

Körpelesz,
representaut.

Kérdés.

A dunamelléki ref. egyház kerülethez.

A dunamelléki főtiszteletű egyházkerület pesti theológiai intézetében van már egy tanár, ki első sorban börzespekuláns, — második sorban nyomdaigazgató, — harmadik sorban minden más csak tanár nem, a mennyiben az exegesis nála csak sine cura, a dogmát pedig jobb volna jólelkű fiatal embernek nem is hallgatni tőle, a mennyiben dogmájának főtétele ez: nincshen isthen!

A másik tanár meg nem rég kezdett el a „Korunk-című gyomorémelygős mamelukklapban köpködni, — kíváncsian kérde alolirott a főtiszteletű egyházkerületet, hogy ha csakugyan ád az ilyen tanároknak fizetést abból a pénzből, a mit az egyházak véres veritékkel raknak össze, nem hányja-e sárba azt a pénzt? s általában ilyen emberek által akar-e papokat neveltetni az egyházak számára???!!

Ludas Matyi.

Miért nincs a 12-ik huszárezred még Magyarországon?

Sipos Orbán interpellálta a honvédelmi minisztert, vajjon mi lehet annak az oka, hogy a 12-dik „Haller“ hajdan „Nádor“ huszárezred még most is Galiciában resved?

Ludas Matyi felel meg az interpellációra.

A 12-ik huszárezrednek Windischgrätz ezredese van, ennek pedig igen sok oka van magyarországon egy magyar ezred élén nem grasszálni.

A tanuság az, hogy egy ezredesnek több befolyása van a közösgyes hadügyminiszteriumban, mint a magyar honvédelmi miniszternek.

A képviselőházi pénztár havi kiadásai közt a március és aprilis hónapokra, reményljük, hogy ilyen tételek is fognak figurálni.

25 játék tarokkártya a miniszterek és jobboldal számára, időtöltésül, addig mig az ellenzék magát a választási törvényjavaslat felett kibeszélte . . . 15 ft. —
16. játék ferbli kártya . . . . . 6 ft. 40
2. Roulette-tábla . . . . . 20 ft. —

Összesen 41 ft. 40

Kovács László,
házgondnok.

A hű sáfár.

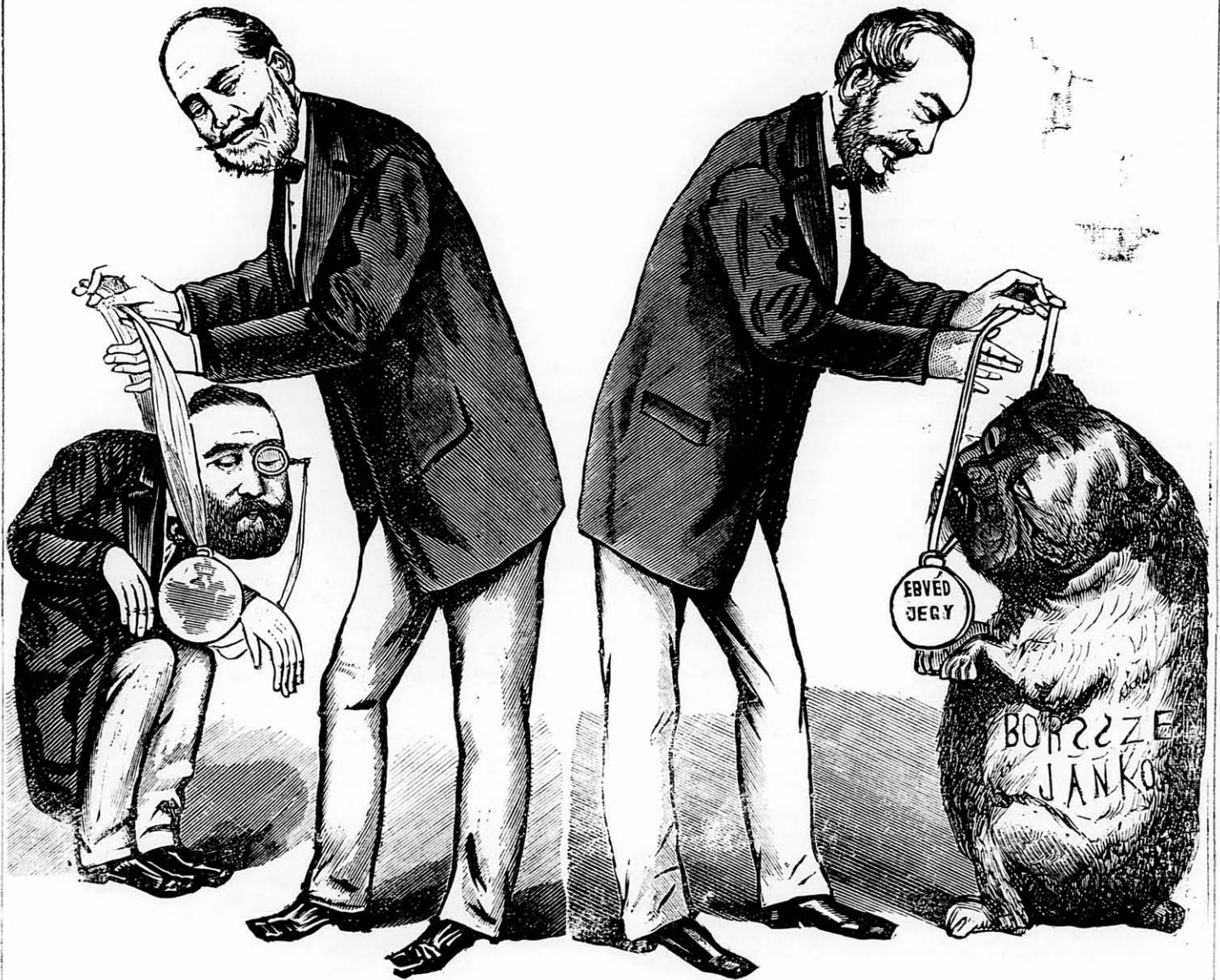

Midőn Jókai Mór april 8-án terézvárosi választói jelölt beszámolt, a többek közt ezeket mondá:

„Különösen a főváros népessége jegyezze fel emlékébe azt, hogy az általunk támogatott békepolitikának köszönheti, hogy most egy épülő Pestet s nem egy lerombolt Pestet lát maga előtt. A kövek beszélnek mellettünk.“

Ludas Matyi így képzei ezeket a beszélő köveket.

Rendjelosztás.

Ennek a hűséges szolgálatért.

Ennek a hűséges ugatásért.

Bizalmi nyilatkozat.

Marosvásárhelyről egy választó polgár Tóth Vilmos belügyminiszter ő excellentiája számára, az új választási törvényjavaslatban letett szabadelvűségének hálás elismerésül egy csörgő sapkát küldött. A sapka a „Ludas Matyi” szerkesztőségétől, elismervény

mellett 24 óra alatt átvehető, azontul Bánó József a képviselőház harmadik elnökének fogjuk azt ajándékozni, azon részrehajlatlan eljárásaért, mellyel elnökösködése alatt a 48-as párti szónokok irányában viseltetett.

A sóspercze.

(Humoreszk.)

IV.

A vargamester mint Troubadour!

Midőn a pékcsalád kialudta névesti mámorát, Striczelmáyerné elküldötte Panni szakácsnétól a vargánének azon rózsaszínű levelet, melyen a rántott galambpecsenye készítmódja volt leírva, Striczelmáyerné szerint, holott valóban Hurkási zongoramester dühös szerelmi vallomása volt Luizához.

Panni szakácsné e szavakkal nyujtá át Szuroktalpi uramnak a levélkét:

„Tiszteli tensesasszonyom ezt a levelet küldi.“

Szuroktalpi uram felnyergelvén orrát a rézkarikás okulariummal, kezdé silabizálni a sorokat szemöldeit ránczba szedegetve, elkezdé szemeit forgatni hajsza csálra, végre majd hanyatt vágta magát örömeiben a midőn a levelet végig olvasta, mert a levél alá jegyzett H. M. betűkből szentül hitte, hogy azok a pékné nevének, Helena Magdalena, kezdő betűi s aztán mutató ujjával egy nagyot csettentve, így gondolkodék hangosan:

„Tyüh millió lábszj és dikits! tehát még sem csalódtam a minap? azért kacintgatott rám, mert szerelmes belém az eszemadta. Hm! hm! ki hitte volna, hogy ily tüzes menyecske a pékné. No hanem erről az asszonyrak nem szabad semmit még csak sejtetni se.“

Szuroktalpi uram az egész napon ily s efféle gondolatokkal tépelődött. Délben az asztal felett alig kukkantott egy szót, enni pedig mit se evett. Kedves oldalbordájának feltűnt e szokatlan étvágyhiány és aggódva kérdezte: Mi bajod édes férjem? A májszter ur azonban se nem látott se nem hallott, zavarában még a savanyu babcuspeiszt is megcukrozta. Az asszony el nem gondolhatta, mi lelte férjét, s azt hívének hogy a tegnapi dőzsölés ártott meg gyenge gyomrának, most egy kis harmadnapos hideg kerülgeti, gyorsan megvetette az ágyat és unszolta a vargát, hamar-hamar csak az ágyba, feküdjék le és igyék egy pohár szekfütheát.

Szuroktalpi uram a feleség ezen unszolásán annyira dühössé lett, hogy kirugva maga alól a széket s becsapva maga után az ajtót, dupla lépésben ügetett egyenesen a „két csaci“-hoz címzett korezmába.

A vargamester ottan egyik asztalnál lekönnyökölve iszogatótt esti 8 óráig, de csak félmeszelyenkint. 8 órára már oly illuminált állapotban volt Szuroktalpi uram, hogy az eget is bögöhegedünek nézte. A huszonegy halbszeitli, mit magába keblezett, oly lángvörösre suvixolta képét, mint a Tóth Vilmos szakálla.

Ily tulipiros rózsaszínű jókedvében tért haza a mester, táncolt, dalolt, még a feleségét is megölelgette. A vargánének annyira feltűnt a varga ezen viselete, hogy ezen kérdést kockáztatá:

„Apjokom! nem lenne-e jó orvost hivatni?“

„Nem bánom én, ha bábát hivatss is . . .“

„Bá . . . bá . . . báb? . . . te apjok! csodálkozva sipita Szuroktalpiné — talán csak nem vagy jó reménységben?“

„De bizony jó reménységben vagyok . . . fecsege tovább a varga . . . hehehe . . . én vagyok a legboldogabb varga a világon. Asszonyom hallod-e, várom a jó szerencsét ma este 10 órakor.“

Szuroktalpiné összecsapta kezeit. Most már valóban hitte, hogy férje bolondulófélben van. Miska te! mondá az egyik inasnak, eredj csak szaporán, szaladj a Lipótmezőre Schwarzer doktorért.

Tyüh, ezer lábszj és dikits! asszony, el ne küldj azért a bolond doktorért . . . mert mindjárt lábszijat hasítok a hátadból! . . .“

„De bábát csak nem hívathatok?“

„Hivassd el, de kirepül az a bába ugy, hogy a földet sem éri a lá . . . lá . . . b . . . ba . . .“

Alig dadogá ki Szuroktalpi uram ez utolsó két betüt, gyomra egy nagy csuklás után elkezdé susterogni, morogni, mint a Vezuv tüzokádó hegy kitörés előtt, s csakhamar utat tört magának a löreláva s hömpörgött kifelé azon sötét barlang száján, melyen beöntögettetett. Az áradat a vargát leütötte lábáról s ugy feküdt ott a szoba közepén, mint a meglőtt róka.

A vargáné jajveszékélésére összefutott a ház népe, s ezek segélyével ágyba emeltetett a mester s ott elkezdették kámforos spiritusszal dörzsölni, míg Miska inas egy baromorvosért futott.

A baromorvos megérkezett s tudományos arcczal vizsgálván a varga ütérét, a párolgó borgöz azonnal elárulta a veszélyes betegség mi voltát, s e perczben a mester elkezdé hortyogni rettentően, mint valami rinocerosz.

„A patiensnek egyéb baja nincs, minthogy ezadarul berugott, ha kialussa magát kutya baja sem lesz, mondá a lódoctor s azzal távozott.“

Tehát csak részeg? bámult a vargáné; no várj te gyönyörűséges mákvirág! majd megtanítlak én keztyübe dudálni, csak aludd ki mámorodat, azzal ott hagyta Szuroktalpi majsztram uramat.

A varga — mint Paczolai János, szokott — jóüzin hortyogott, de midőn a kakukkos óra tizet kakukkolt, mint villanyütésre ugrott ki ágyából s ügetett egyenesen Striczelmáyerek ablaka alá, lesve az alkalmra, hogy mikor fogja a pékné kinyitni az ablakot.

Az óra már féltizenegyre járt . . . a varga még mindig csak várt. A tizenegyet is elütötte, de a pékné csak nem mutatta magát. Végre kifogyván a birkatürelemből, hogy jelenlétét tudassa, elkiáltja a jelszót: „sóspercze!“

Nincs semmi nesz, nincs semmi zaj, nem nyílik az ablak.

Szuroktalpi kezd dühbe jönni, még harsányabban kiáltja: „sóspercze! sóspercze!“

Néma csend kint és bent.

A varga már ekkor dühbe jött s elordítja torkaszakadtából: „sóspercze! sóspercze! sóspercze!“

Ennek aztán lett is eredménye, mert az ablak megnyilt, és azon egy fehérhálósipkás fő bukkant ki.

„Ki az? Mit akar? Mit ordít? Éjfélkor nem árulunk sóspereczet . . . kiálta le a hálósapkás alak.

— Hallja-e? maga a tensasszony?

„Nem én.“

— Nohát a tensasszonyt küldje le.

„Melyik tensasszonyt?“

— No hát Striczelmáyernét, a ki nekem rándevut adott.

„Mit rándevut? hát kicsoda maga szemtelen!

— No ezt kikérem magamnak. Én becsületes vargamester Szuroktalpi János vagyok!

„Ej ej komám! hát mit akar az én feleségem n el ily későn, talán elment a koma esze?“

A még mindig mámoros varga meghökkent, e szavakra kezdé felismerni Striczelmáyer hangját s azonnal átlátta, hogy bizony most ő bolondot követett el.

„Nos mit akar koma a feleségemmel? kérdé ujra a pék.

— Mi . . . mit akarok? hát izé . . . No hát én nem akarok egyebet, mint . . . mint mértéket venni egy pár cipellőre . . .

E pillanatban a hálósipka mellett egy hálófőkötő tünt elő.

„No itt a feleségem koma! ha feléri, vegyen a cipellőre mértéket, azzal behuzá Striczelmáyer fejét az ablakon, észrevén, hogy Szuroktalpi koma bizony egy kissé pityókos állapotban van.

A varga elérzékenyülve sohajta fel:

„Imádott Helena! látod-e galambodat?“

— Látlak! látlak! te részeg disznó!

„Helena! hát így teszed lóvá a becsületes házasembert, nem irtál én hozzám szerelmes levelet?“

— Irt hozzád az ördög, no hiszen várj, majd lefestelek holnap a komaasszony előtt, eredj te sült bolond aludd ki magadat; s e szavak után betevé Striczelmáyerné az ablakot.

A Troubadour leforrázva kullogott hazafelé a végbement légyotról.

* * *

Lekvári Miklós az új zongoraművész addig-addig klaplizott együtt Luizával, hogy érkezettnek hitte az időt, Luiza kezét a pékpártól megkérni. Striczelmáyer és neje örülnek, hogy oly művésznek adhatják leányukat, ki Liszt Ferencnek tanítványa. A kézfogó meglett. Striczelmáyerné nagyban készült a Stafirunggal; a menyegző napja is meglőn határozva.

Lekvári a legboldogabb halandó volt Pesten. A nemzetgazdasszonyok szakácsnéképző-egylete jótékony hangversenyt rendezve az egylet javára, Striczelmáyerné, mint az egylet választmányi tagja, biztosította a választmányt az ő leendő vejének közreműködéséről. Lekvári-

nak zongorázni kellett a hangversenyen, ha meg nem akarta sérteni leendő anyósát.

Senki sem várta a hangverseny napját oly szívszakdva, mint Hurkási, Luizának első klavirmestere és a bolondulásig imádója. Boszut esküdött Lekvári ellen, ki elrablá orra elől szive választottját, boszut Striczelmáyerek ellen.

A hangverseny estvéje elérkezett. A vakok terme a zsufolásig megtelt fényes publikummal, ott ültek támlás székeken az első sorban Striczelmáyer és Striczelmáyerné. Mellettük Luiza, ugyanazon sorban Kukliné az ő öt hajadon és eladó leányaival egyetemben.

A műsorozatban Lekvári következett. Szemfűl lett az egész publikum, kíváncsian várva a zongorakirály tanítványának előadására.

Hurkási, ki hátul állott, ravaszul mosolyga a fellépő művészre . . . Mellette Szuroktalpi János uram bámulta a Striczelmáyerné kopfpuczczáról lecsüggő sárgás csikos máslikat . . . hátulról. Egy kissé pityókos állapotban van, mint mindig; Luiza egy kecses mosolylyal bátorítja vőlegényét, ki az első ütenytutam után büszkélkedve tekint Luizára.

Lekvári Strassburg ostromát egész entusiasmussal játsza, s már a vége felé jár, midőn bum . . . bum . . . bum bum . . . hull a bombazápor a várra, közel a pillanat, midőn a vár . . . de e pillanatban Hurkási elkezd fütyíteni, mint valami gözmozdony, Szuroktalpi pedig töltésért csinál szurkos tenyeréből s ugyancsak szekundál Hurkásinak. A publikum erre homéri kacajban tört ki, a zongoraművész kapitulált.

Lekvári elájult, lepedőben vitték haza, Striczelmáyer és neje pulykavörös lett a méreg miatt, leányukat a világért sem adták volna egy bukott művésznek. De hogy a Stafirung és az előleges költség kárba ne vesszen Luizát odaadták a legöregebb péklegényhez Zsemlefi Habakukhoz, dacára hogy Luiza nem szerette soha, és most se szereti.

Az öreg Striczelmáyer nyugalomba vonult, átadta Zsemlefi vejének az egész mesterséget. Lekvári, bár halálosan gyűlöli a sóspereczet, mégis naponta eljárogat, midőn Habakuk ur nincs jelen, azon pékboltba, mely felibe ezen cég van kifüggesztve:

Striczelmáyer Venczel utódja

„az arany sóspereczhez“

Naponkint háromszor friss sütemény.

Jó kedvében firkantotta,
Donnerwetter Halifáx.

Árverési hirdetés.

— Noch nie dagewesen —

Alolirott szerkesztőség rövid pályafutása óta már oly kellemetes helyzetbe jutott, hogy több oly tárgykából van felesleges gyűjteménye, melyeket a jobboldali napi- és hetilapok érdemdu szerkesztői a legalkalmasabban használhatnak. Ugyanazért elhatározta alólirt szerkesztőség, hogy alább megnevezett felesleges tulajdonaiból az országgyűlés bezárása napján nyilvános árverést tartand a következőkre nézve:

1. Egy kalamáris — melyből csak egy dűla sok félbolond, ámitó, nyers, buta, szilaj, piszkos, betyár-féle kifejezés.

2. Egy penna, — mely ha akarom vemhest, ha akarom nem vemhest fog.

3. Egy moslékos dézsa, — melybe a bárók ép úgy, mint a theologiae professorok beleüríthetik a becsülettől megundorodott gyomor tartalmát.

4. Piszkos kezek, — melyek sok becsületes ember jellemére rámozolják az önrondaságukat.

5. Hegyes körmök, — melyekkel még a szent angyalokról is le lehet kaparni a becsületet.

6. Egy füzet röpirat, — melyben bebizonyítottatik az, hogy még a kinek szemé van is, a mai világban szemtelenül és élélhet. Végre

7. Egy pár jól kipróbált pofabocskor, — melyet alólírottak, noha már régóta használtak a magán életben, de még most sem vásott el.

Mind ezen tárgyak a fent jelzett időben Pesten Pap növelde utca 7-ik sz. alatt nyilvános árverés útján, szükség esetében még becsáron alol is elfognak adódni.

Báró Kemény Gábor

a „Korunk“ czimű napi lap tulajdonosa.

Dömötör János

felelős szerkesztője.

Izenet:

A halasi baloldaliaknak:

Hallják az urak! Hát csak ugyan tudják, és meg is tudnák nevezni az urak, hogy ki írta s korrigálta az urak papja és követe ellen azt a mocskosságot a Reform 76. számában? hát hiszen mi van abban? ha én a „Buda halála“ szerzőjét Arany Jánost, kinek legjobb barátjául mutattam magamat, 1863-ban Török János „Pesti Hírnök“-ében névtelenül letudtam mocskolni, — élvezim következetességénél fogva miért ne tehetném ezt 1872. a Reformban? és pedig éppen halálos ellenségem ellen, ki engem a halasi papságban oly czudarul megbuktatott?

Szász Kari m., k.

miniszteri tanácsos, tanfelügyelő és még tudja fene mi nem.

Tudatás.

Madarász József képviselőtársunk a képviselőház ápril 12-ki ülésén a 48-as párt, határozata és megbízásából, azt a nyilatkozatot tette, miszerint az országgyűlés bezáró beszédre alólírottak mint 48-as párti képviselők meg nem jelennek.

Loyális kötelmünk tudatni Madarász József képviselőtársunkkal, hogy mi bizony, kiket ugyan először kifelejtettek a Luitpold herceg előtti tisztelgő küldöttségéből, hanem aztán bekunyoráltuk magunkat, megjelenünk ez ünnepélyes actuson, ha még olyan fekete sárga lobogó lengne is Budán, mert már a moly kezdi rágni magyar diszruhánkat.

Simonyi Ernő.

Helffi Ignác.

Almássi Sándor.

Oláh Miklós.

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Csakjó ispiritusza van ennek a mi principálisunknak szomszéd!

Icig: Hugyhugy Mihálylében?

Mihály: Hát hiszen ezelőtt két héttel kidrukkoltatta már a Matyiban, hogy Tóth Vili választási törvényjavaslata az országgyűlés berekesztése előtt éppen három nappal fog elvet-

tetni.

Icig: Nus?

Mihály: Hát ime szonika úgy történt, hogy az április 12-iki zárt ülésben elnök kijelenté: hogy a szönyegen lévő törvényjavaslat elejtetett.

Icig: Nüh! ha ez az országgyűlés elejtette, meglássa khend Mihály gazda, hogy a jövő országgyűlés meg felveszi.

Icig: Mit gundhul Mihály gazda! miért mondta khi az elnök a javaslat elejtését zárt- és nem nyílt ülésben?

Mihály: Mert nem akarta, hogy Tóth Vilmos a publikum előtt a saját verességén piruljon.